

Uẩn Tình Kẻ Xa Xứ

Tôi một bữa ngồi yên như bàn ghế
nắng rọi trong đầu những trắng bao la
còn đôi mắt tôi ở Nhà Bè ở Gia Định
Ngã Tư Bảy Hiền ly nước mía, má, môi

em đạp xe mini trời gió mềm trong áo
thành phố bập bênh trôi giữa nắng mênh mông
sợi tóc chẻ hai gần đường xích đạo
vạt áo sau lưng khép hờ Saigon

tôi một bữa đợi em mòn con mắt
từ Suối Máu em về xanh như lá cây
những kẻ đã sống chết cho Độc Lập Tự Do
bị xử tội phản quốc anh bỏ đi rồi em ở với ai

phần hoa cúc dại nở trên ngọn gió
buổi chiều dưới thung lũng héo hon
tôi kể tôi đã chết mấy mươi năm về trước
bây giờ là thằng bù nhìn tờ tả thê lương

em hãy kể tôi như trái cây lột vỏ
để qua đêm ngày hội gió thịt xương tôi
như gái tỉnh lẻ thất thân nơi thị trấn
lỡ một lần lỡ thêm nữa chẳng sao

em hãy kể tôi đã tới hồi mạt vận
tuyết phủ đầy đóng đá tay chân hồn
hải điều bay ngày đêm qua biển
bay mãi có ngày rụng cánh bơ vơ

em rút thăm thăm xuống vực sâu thời cuộc
sương Saigon thấm lạnh áo mồ hôi
mưa lất phất ngoài ngã năm ngã bảy
gió lọt vào em từ ngã bảy ngã ba

em ở cư xá Thanh Đa em ở chung cư Minh Mạng
em ở khắp đất trời trong thế giới tôi
em ở với Việt Nam ở với ly cà phê đá
với chỗ em ngồi ấm yên ủy tôi

tôi ngủ mấy ngày đêm vẫn chưa mộng寐
thử tưởng tượng một ngày cho đỡ thê lương
em với nắng với Saigon với tôi tập hợp
nắng trên Saigon, Saigon trên nắng lô nhô

em đâu biết, tôi bây giờ, hầu như cây kiếng
bỏ phế trong nhà cũng mấy năm qua
tôi sống, cảm giác, ngọn dao đâm trước ngực.

Cao Đông Khánh

Nguồn: <https://tranhoaitu42.com/2019/05/19/tho-va-doc-cua-cao-dong-khanh/>

www.vietnamvanhien.org